

Arrest

nr. 178 266 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. De commissaris-generaal baseert zich hiertoe o.a. op de vaststelling dat: (i) verzoeker geen enkel bewijsstuk neerlegt ter ondersteuning van zijn identiteit, reisweg of asielrelaas, (ii) hij het grondconflict met F.K., oftewel de kern/essentie van zijn relaas, geheel onvermeld liet tijdens zijn gehoor op de Dienst

Vreemdelingenzaken, (iii) hij betrekkelijk weinig informatie aanbrengt met betrekking tot het grondconflict, (iv) het weinig aannemelijk is dat zowel verzoeker als zijn oudere broer dermate gevisieerd zouden worden door F.K., terwijl hun jongere broer geen problemen kende, (v) zijn verklaringen over elk deel van zijn relaas, zoals o.a. aangaande zijn eigen arrestatie en gevangenschap, vaag, weinig samenhangend en oppervlakkig zijn. Verzoekers verklaringen kunnen, zo stelt de commissaris-generaal, niet overtuigen en zijn ongeloofwaardig.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als "foto's gevangenis" aangeduide stukken tonen louter een gebouw met enkele muren -het betreffen overigens zeer vage en onscherpe afbeeldingen-, en bevatten niet de minste informatie omtrent de plaats (land, specifieke locatie,...) waar het gebouw is gelegen en de bestemming ervan. Zelfs al zou (voor waar) kunnen worden aangenomen dat het een gevangenis in Ethiopië betreft, wat uit niets blijkt en allerm minst met zekerheid kan worden gesteld, dan nog vormen deze foto's niet het minste bewijs van verzoekers verklaringen/relaas omtrent zijn beweerd verblijf in en opmerkelijke en weinig aannemelijke ontsnapping uit de gevangenis, laat staan van het beweerd grondconflict met F.K. dat aan de basis van alle problemen zou hebben gelegen, welke hem er uiteindelijk toe zouden hebben genoopt zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker legt buiten die vage en nietszeggende foto's voor het overige nog steeds geen enkel document neer ter staving van zijn identiteit, reisweg en verklaarde vervolgingsproblemen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijs ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal een foutieve beoordeling heeft gedaan van haar relaas. Zij licht toe dat eerst wordt gesteld dat zij geen bewijs indient van haar identiteit en haar reisweg en dat op grond daarvan wordt geoordeeld dat haar relaas ongeloofwaardig is. Verzoekende partij wijst er op dat eerst haar asielrelaas dient onderzocht te worden. Verzoekende partij vervolgt dat zij uitleg heeft gegeven over de verschillende aspecten van haar arrestatie en dat deze eigenlijk niet in vraag wordt gesteld. Zij wijst er op dat steeds vragen worden gesteld als “waarom” zouden de veiligheidsdiensten dit doen waardoor verzoekende partij niet anders kan doen dan gissen of hypothesen voorstellen. De vragen die haar gesteld werden, waren niet afdoende waardoor zij maar weinig informatie kon geven. Zij verklaart nog dat zij als oudste van de familie werd geviseerd omdat de oudste van de familie nu eenmaal de belangrijkste is die de jongere moet beschermen. De appreciatie van haar relaas is niet correct gebeurd. Zij besluit dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing reeds voldoende was om te zien dat er in haar geval geen gedegen onderzoek is gebeurd.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat steeds vragen werden gesteld als “waarom” zouden de veiligheidsdiensten dit doen waardoor zij niet anders kan doen dan gissen of hypothesen voorstellen, en haar kritiek dat de vragen die haar werden gesteld niet afdoende waren waardoor zij maar weinig informatie kon geven, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hier eerder niet de minste melding van heeft gemaakt. Noch tijdens de gehoren zelf, eerst op de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien op het Commissariaat-generaal, noch nadien in haar verzoekschrift formuleerde verzoekende partij ook maar enige kritiek of opmerking dienaangaande. Ze maakte eerder niet de minste opmerking en formuleerde nooit eerder enige kritiek omtrent de vragen die haar werden gesteld en het feit dat deze niet afdoende zouden zijn geweest. Verzoekende partij haar huidige argumentatie en kritiek dienaangaande is dan ook geenszins ernstig en laattijdig.

De Raad stipt bovendien aan dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, worden haar verklaringen omtrent haar arrestatie, en zo ook de verschillende aspecten ervan, wel degelijk in vraag gesteld en, meer nog, wordt op grond van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht gesteld, vastgesteld en geoordeeld dat aan die verklaringen, en meer algemeen verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar voorgehouden problemen in en vrees ten aanzien van Ethiopië (relaas), geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zoals o.a. de algemene stelling dat de oudste van de familie de belangrijkste is die de jongere moet beschermen en dat de appreciatie van haar relaas niet correct zou zijn gebeurd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 3 oktober 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS